

Отиски-самотиски

БЛАНКРУТСТВО.
ЗУБСИДІЯ.
ТЕАТР ОПЕРИ І БІЛЕТА.
Григорій СТОРОЖ.
Сумська обл.

Запитаннячко

• Чому до того, що лежить під рукою, найчастіше руки не доходять?

Каламбур

У галузях усіх ми всі знавці й експерти,
Крім однієї: де плуга треба щодня перти.

Словник-жартівник

Крилате слово – кинуте на вітер.
Закинути вудочку – відмова рибалити.
Моторна людина – автомобіліст.
Віктор ІГНАТЕНКО.
Чернігівська обл.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА.

• ГУМОРЕСКА

Який виборець – такий і депутат

Наш виборець перебірливий. Ну нічим йому не догодиш. Усе йому не так. Не знає, як, але не так. Кандидатами крутять, як циган сонцем. Ставить з ніг на голову, щоб з кишень усе повипадало. Невдоволений тим, що й досі гречку роздають пакетами, а не мішками. І щоб ковбаса була лише копчена. Щоб поглянув – і слина потекла. Щоб нюхнув – і впав від запаморочливого задоволення. І обов'язково не палкою, а кільцем. Щоб можна було тричі навколо талії обмотати. Ну як пасок у штанах. І сало не бутербродом. Краще свиня. Щоб зарізав – і до нових виборів вистачило. Ну мінімум – до президентських. А щоб вибори були чесними, краще за все – грошиками.

А як вони проклинають виборчий закон. Особливо тих нардепів, які за нього проголосували. І куди дивилася опозиція?! Чому голосуємо один раз на п'ять років? А де народу брати гречку, макарони, тушкованку? Даєш вибори щороку! Кожні три місяці – до місцевих органів влади. Два рази на рік – референдум.

Кожного місяця – звіт нардепа про зроблене і збирання підписів про його відкликання. Ось тоді б вони закрутилися. А сільського та міського голів – обирати щомісяця.

Та при такій реформі у нас не вистачить не лише власної гречки, а й китайської, європейської. Від тушкованки й ковбас ми станемо схожи-

ми на жирних котів, не вліземо в шаурвари і не зможемо танцювати гопака. А від випитого спирту ні в одні двері не потрапимо.

Ні сорому, ні совісті у голосувальників. Це ж у якого Сірка потрібно було позичити очі, щоб в одного кандидата брати тушкованку, макарони, консерви, а голосувати за іншого? За того, хто вміє лише локшину на вуха вішати.

Натуральна ганьба!

А як поведеться наш виборець із партійними програмами, які ніколи не читає? Ними просто розпалює грубки. А деякі несвідомі голосувальники й взагалі чіпляють у туалеті на гвіздок.

А наступного дня після виборів, дізнавшись, хто став депутатом, хапаються за голову:

– Ну хто за цього дурня проголосував? Та що він зробить для народу, коли нічого не робив? Навіть собачої будки не склепав.

І хором:

– Ми за нього не голосували. Це – не ми. Я нічого не знаю, моя хата скраю. Хто обирав, нехай той з ним і мучиться.

Не встигли новоспечені депутати нагріти крісла в сесійному залі, як виборець знову тисне:

– Даєш поіменні особисті голосування!

Ніби від того, хто натисне кнопку, залежить якість закону. Ну натиснув сам чи сусіда – яка різниця? Закони

ж все одно не виконуються. Двадцять два роки тиснуть, а воно все гірше та гірше.

Та якщо всі особисто будуть щодня тиснути кнопки, хто буде грабувати країну? Цупити з державного корита? А коли пиляти паркани під Верховною Радою? Кидати димові шашки? Пікетувати суди? Обпльовувати державу в Європі? Думає про це виборець чи ні?

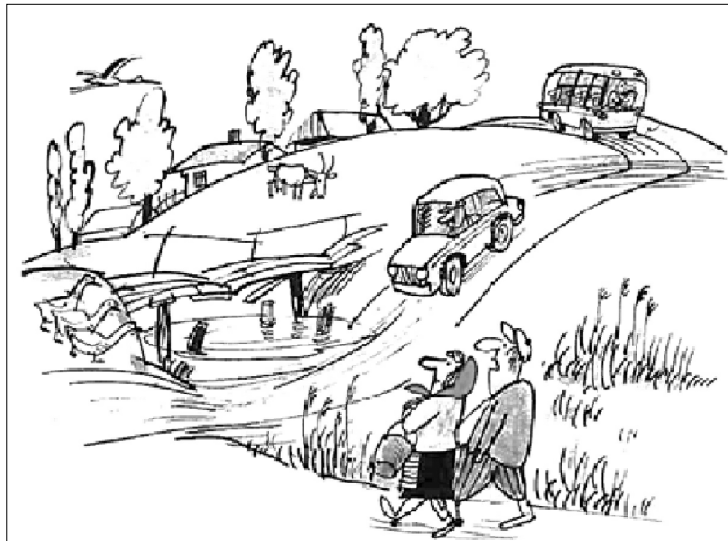
Мало того, наші виборці взагалі поставили перед депутатами ультиматум – відмовитися від пільг і депутатської недоторканності. Щоб зарплата була така, як і в усіх українців. І пенсія – не вища. Щоб після оплати комунальних послуг залишилось лише на хліб і воду. Щоб "швидка медична допомога" добиралася 2–3 години, щоб клізму ставити не в німецькій клініці "Шеріте", а в дільничній лікарні...

Ну який дурень після цих вимог піде в депутати? Тут не те що олігархів, бомжів не затягнеш у Раду.

То за що любити таких виборців? І праві депутати – їх потрібно лікувати.

А взагалі праві ті, хто говорить: який народ – така і влада, який виборець – такий і депутат. Це як два чоботи – пара.

Отож даєш позачергові вибори!
Віктор СЕМЕНЯК.

– Поки наш депутат збирався відремонтувати місток, а річка вже й висохла!

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

СПАДКОВІСТЬ

(Напівказка)

ОДИН городник, педагог за освітою, сів огірки в надії, що з них виростуть помідори.

Виростали, однак, огірки. Що саджаємо, те і маємо, як казав один підзахисний зовсім з іншого приводу.

Городник у такі справи не вірив, оскільки він був педагогом. Він вважав, що кожен сумнівний фрукт може стати суспільно корисним овочем, якщо, звичайно, подолати спадковість, яка у ньому вкоренилася.

В огірків була жажлива спадковість, і вона вперто перетворювала їх на огірки. І тим упертіше, чим більше благ вони отримували. Як казав один підзахисний: чим більше награбуєш, тим більше тебе нагородять.

Замислився городник. Він їм умови створює, земельку під ними розпушує, водичкою поливає, різними

добривами підгодовує. Ні, треба створити такі умови, щоб або зовсім не росли, або ж, будьте ласкаві, виростайте помідорами.

Перестав він їх поливати, перестав підгодовувати. Все одно лізуть із землі огірки. Прикрив парасолькою від дощу – лізуть огірки.

Ну що з ними робити? Узяв сапку, вирубав усе, що виростало. Наново посіяв.

Коли огірки полізли, знову вирубав, знову посіяв.

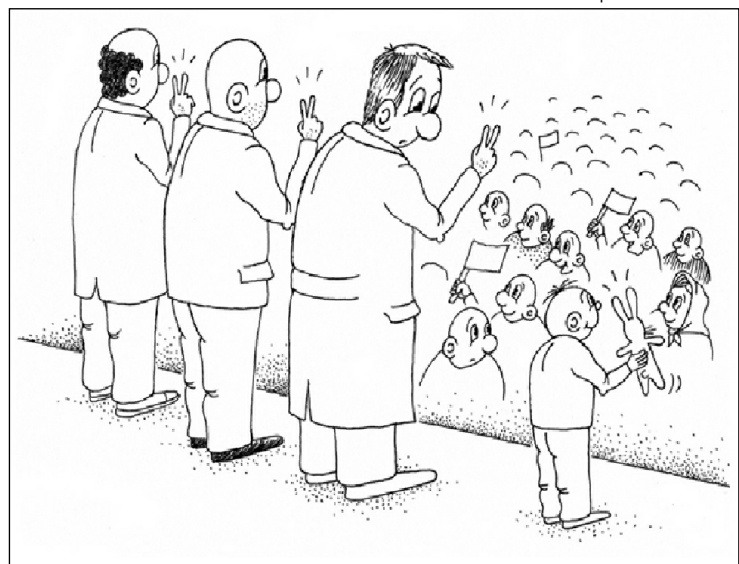
І так рік у рік сів і рубав, сів і рубав... І якось дивиться: лізе із землі щось червоненьке.

Великий урожай зібрав. Чудові помідори. З них при бажанні можна виростити огірки.

Спадковість, звичайно, у них сидить, але ж вона теж до відомих меж.

Фелікс КРИВІН.
м. Ужгород.

Мал. Сергія ВЕЛЬМОЖКА.

• ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

ЗМУЖНІВ...

Хтось сміється. Я ридю...
А чому – я й сам не знаю
І не хочу знати...

Василь СТАШУК.
(Збірка поезій).

Брав до мене тато ремінь,
Неня – жмут лози.
Але я – неначе кремій –
Жодної сльози.
Як змужнів, ледь що – ридю
У свята і піст.
А чому – я й сам не знаю...
Вася ОПТИМІСТ.

Сергій КОВАЛЬ.
м. Чернівці.

• ЗІ СЛОВАЦЬКОГО ГУМОРУ

Забудькуватість

– ШЛЮБ – це основна форма суспільного життя, союз чоловіка і жінки заради спільного життя і народження дітей... – так почав старий професор, знаючи з досвіду, що найліпше за все відразу визначити тему лекції.

– Проте цінність шлюбу не лише в цьому! – з пафосом продовжував професор...

Студенти слухали його з сяючими обличчями, у дівчат навіть наверталися сльози.

– Шлюб – це голуб і голубка, – вів далі професор свою палку промову, – чоловік і жінка в обіймах одного, це кохання, увага, злагода, взаємна допомога, вірність, відвертість...

У кінці лекції сльози текли по обличчю професора. Задоволені студенти довго аплодували, всі вдячно тиснули йому руки.

– Велике вітання, наше захоплення вашої чудової дружини, про яку ви нам стільки сьгодні розповіли... – мовила одна студентка.

– Добре, передам. Вона на нього заслуговує. Моя кохана Мілена!

Він йшов додому і розмовляв сам з собою:

– Хоч і старий я став, зате мене чекає Мілена, на плиті парує гарячий суп. А може, Мілена сьгодні приготувала голубці?..

Перед входом професор витер ноги, привітався з консьержкою, піднявся скрипучими сходами:

– Мілена!
Ніхто не відповідав. Професор злякано зайшов до кімнати. Постіль була неприбрана, піжама валялась на підлозі, пожмакана сорочка висіла на стільці, на письмовому столі – брудні шкарпетки.

– Мілена! – ще раз гукнув професор.

Замість Мілени в дверях з'явилась консьержка.

– Що з вами? – спитала вона.

– Ви не бачили моєї дружини? – ледь не крикнув професор.

Консьержка подивилася на нього уважно, а потім сказала:

– Та що з вами? Ви ж ніколи не були одружені.

Професор з подивом поглянув на неї, затим обвів поглядом свою хостяцьку оселю і тихо мовив:

– А й справді. Зовсім забув...
Томаш ПОПОВИЧ.
(Переклад зі словацької).

• САТИРИЧНИМ ПЕРОМ

Принципові грабіжники

В тих, хто краде в нас мільйони,
Принципи незмінні:
Відпочити – за кордоном.
Лікуватись – за кордоном.
Одягатись – за кордоном.
Чад навчати – за кордоном.
Красти – в Україні.

Євген КОЛОДІЙЧУК.

Кримінальна хроніка

Цими днями оперативна група поліцейських у цивільному одязі затримала групу злочинців, переодягнених у поліцейську форму.

Сатиричні мініатюри

Малі сини великого народу
Ведуть в майбутнє через пень-колоду,
Змагаючись затято день у день,
Хто з них найкращий і найбільший пень.

Совок живе, як гном
з уявою багатою,
мріє землю копати совком,
а гроші гребти лопатою.

Йшли вгору, вийшли під укіс,
Над прірвою тріщить попруга.
Щось мало тих, що тягнуть віз,
Охочих мало перти плуга.

Петро ОСАДЧУК.

Всяка всячина

Незамінних людей немає, але одних заміняють не так, а інших заміняють не ті.

Інколи літературні премії потрібно присуджувати не авторам, а тим, хто прочитав їхні твори.

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

